

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ

Воліков В.В.

*кандидат економічних наук,
Північно-східний науковий центр НАН і МОН України;*

Лосева О.Г.

*аспірант,
Харківський національний економічний університет
імені Семена Кузнеця;
молодший науковий співробітник,
Північно-Східний науковий центр НАН і МОН України*

СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОЇ СФЕРИ У РЕГІОНАХ УКРАЇНИ

Житлово-комунальне господарство (ЖКГ) залишається однією з істотно відсталих галузей економіки як з позиції технології так і з позиції управління. Згідно зі Стратегією «Україна 2020» здійснення реформ житлово-комунального господарства знаходиться в межах компетенції Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України. Впровадження сучасних підходів до управління комунальними закладами на регіональному рівні одне зі ключових напрямів забезпечення сталого розвитку України [2]. Компетентність регіональних та місцевих органів влади у питаннях імплементації сучасних підходів до стратегічного управління розвитком є однією з умов подолання кризових явищ.

Осучаснення підходів до стратегічного управління розвитком житлово-комунальної сфери у регіонах України на засадах бенчмаркінгу є гострою необхідністю адже сфера житлово-комунальних послуг є соціально та економічно значущою. Поступове заміщення малоефективних інструментів управління ЖКГ регіону повинно відбуватися у тісному діалозі органів місцевої влади, бізнесу та громадськості.

Стратегічне управління ЖКГ як комплексом підсистем з житлової політики, благоустрою територій, економічної та тарифної політики, енергоефективності, тепло-, водопостачання та водовідведення є складним механізмом, що потребує створення: по-перше, єдиної нормативно-правової бази, заснованої на продуманих і взаємопов'язаних законодавчих та нормативних документах; по-друге, системи обміну наявною інформацією з аналізом позитивного та негативного досвіду в діяльності підприємств комунальної сфери для побудови нової системи управління якістю наданих послуг [3].

Основними зрушеннями у питаннях якісного перетворення ЖКГ є прийняття нової редакції Закону України «Про житлово-комунальні послуги» та постанов КМУ, що розроблені Мінрегіоном, а також внесення змін до

Законів України щодо діяльності у комунальній сфері. Але, незважаючи на позитивні зміни необхідно зазначити, що сьогодні в умовах нестабільного макросередовища в Україні термінового удосконалення потребує правове регулювання у сфері ЖКГ за наступними напрямками: демонополізація та дерегуляція ринку житлово-комунальних послуг; ефективне управління спільним майном багатоквартирних будинків; економічне обґрунтування тарифів на житлово-комунальні послуги; збалансований розвиток ринку електричної енергії, зокрема забезпечення конкурентних умов виробництва електроенергії з альтернативних джерел її отримання.

Врахування специфіки регіону (екзогенних і ендегенних факторів) в управлінні ЖКГ дозволяє сформувавши унікальний для кожного з регіонів набір методів та інструментів розвитку на шляху реалізації цілей державної регіональної політики. Підвищення рівня конкурентоспроможності регіонів, територіальна соціально-економічна інтеграція і просторовий розвиток, ефективне державне управління у сфері регіонального розвитку потребують удосконалення системи управління регіоном шляхом впровадження систем моніторингу, координації діяльності всіх суб'єктів державної регіональної політики, удосконалення організаційної структури, відповідних кадрів та фінансової спроможності.

Діючі стратегії розвитку 24 адміністративних територій України визначають загальну мету, спрямовану на подолання наступних спільних проблем у регіонах: енергоємність послуг з розподілу води підприємствами ЖКГ; втрати теплової енергії підприємствами ЖКГ; незадовільний технічний стан житлового фонду; низька кількість створених об'єднань співвласників багатоквартирних будинків (ОСББ). Сучасні підходи до стратегічного управління розвитком житлово-комунальної сфери у регіонах України базуються на засадах екологічного та проектного менеджменту, партнерства, ринкової конкуренції, ефективного енергоспоживання за рахунок використання енергії відновлюваних джерел. Значну роль у розвитку регіону відіграють програми міжнародної співпраці, зокрема за рахунок коштів ЄС у рамках Європейського інструменту сусідства, програм прикордонного співробітництва, інших міжнародних програм та донорів (Світовий банк, ООН та інші) [1].

Таким чином, для підвищення якості життя населення необхідно спрямувати стратегічне управління розвитком житлово-комунальної сфери із площини наукових проектів та обговорень у площину конкретних практичних кроків. Впроваджувати технологічні новації, зокрема енергозберігаючі технології, й організаційні нововведення на всіх рівнях управління із залученням коштів вітчизняних інвесторів та програм ЄС.

Список використаних джерел:

1. Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року: Постанова Кабінету Міністрів України від 6 серпня 2014 р. № 385 // Офіційний вісник України. – 2014. – № 70. – Ст. 1966.
2. Про Стратегію сталого розвитку «Україна-2020»: Указ Президента України від 12 січня 2015 р. № 5/2015 // Офіційний вісник України. – 2015. – № 4. – Ст. 67.

3. Шевчук В.В. Підвищення ефективності управління якістю послуг комунальних підприємств на засадах бенчмаркінгу / В.В. Шевчук // Науковий вісник Херсонського державного університету. – № 10. – 2015. – С. 95-99.

Фастов І.В.

магістр,

Навчально-науковий інститут економіки і управління

Східноукраїнський національний університет

імені Володимира Даля

СИСТЕМА ІННОВАЦІЙНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ ЯК МОЖЛИВА РЕАКЦІЯ НА РЕФОРМУВАННЯ ОСВІТНЬОЇ ГАЛУЗІ

В сучасній освітній галузі України систематично проводяться реформаторські дії, що зачіпають всі сфери господарської та управлінської діяльності освітніх установ. Накопичений досвід дає змогу стверджувати, що при умовах змін або кризових явищах, необхідно акцентувати увагу на раціональному використанні існуючого потенціалу установи та грамотному внутрішньому та зовнішньому менеджменті.

Зміни в функціонуванні освітнього закладу створює умови для виникнення кризових явищ, що вимагають від установи змін та адаптації до нових умов. Відповідно до цього, необхідність інновацій зростає пропорційно до необхідності функціонування за нових умов.

Питання інноваційного менеджменту в освітній галузі висвітлено в працях таких вітчизняних науковців, як: О. Боднара, Л. Ващенко, І. Герчикової, Л. Даниленко, Н. Жернова, О. Замули, І. Зязюна, Г. Єльнікової, Л. Карамушки, Г. Ковальова, Н. Краснокутської, В. Кременя, І. Лебедевої, В. Мадзігона, Т. Скрипко, П. Харіва, А. Хуторського та ін.

Для розгляду системи інноваційного менеджменту, необхідно з'ясувати що є інновацією. Інновація – форма керованого розвитку вже існуючих систем або процесів, в ході якого інноваційний продукт доводиться до стадії практичного застосування і забезпечує успіх [1, с. 388]. Відповідно до цього твердження, інноваційний менеджмент – це система, діяльність якої націлена на досягнення або утримування потрібного рівня господарської життєдіяльності установи за допомогою механізмів управління інноваційними процесами. Інноваційний менеджмент в освіті необхідно розглядати як систему управління, що активно впливає на освітню діяльність, на розвиток інноваційної, інвестиційної, соціально-економічної, діяльності освітньої установи та цілої освітньої галузі.

Як стверджує О. І. Карпіщенко, принцип інноційності – це використання в процесі планування технологічних інновацій, особливо сучасних інформаційних технологій, створення ефективних організаційних форм виконання робіт, обґрунтування і забезпечення механізмів взаємодії між суб'єктами управління [2, с. 91].